

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6320201833
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6320201833.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobkyne: S. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX A. Q. XXX, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom 040 01 Košice, Kuzmányho 29, IČO 47 234 466, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, reg. č. 542 097 902, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, 811 09 Bratislava, Karadžičova 2, IČO 47 258 713, zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom 821 01 Bratislava, Ružinovská 42, IČO 36 862 169, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 5 426,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno číslo konania 5Csp/62/2020-428 zo dňa 26.10.2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 5Csp/62/2020-428 zo dňa 26. 10. 2021 **p o t v r d z u j e.**

II. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5 426,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 944,17 eur od 08. 08. 2020 do zaplatenia, zo sumy 482,17 eur od 10. 06. 2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a výrokom II. rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania a žalobkyňi náhrada trov konania nepriznal.

1.1. V odôvodnení rozsudku konštatoval súd prvej inštancie skutkový a právny základ uplatneného nároku, ktorým sa žalobkyňa pôvodne domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 5 438,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5 438,83 eur od 08. 08. 2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že právny predchodca žalovaného spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a. s., ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka, uzavreli dňa 08. 01. 2009 zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydání kreditnej karty s výškou prvého čerpania 268,11 eur a výškou úverového rámca 300,- eur. Poskytnutý úver sa žalobkyňa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške min. 5 % z úverového rámca, úroková sadzba bola 21,24 % ročne a poplatok za poistenie 6,99 % z poskytnutého úveru. Žalobkyňa reálne čerpala 7.329,67 eur a zaplatila 8 994,37 eur. Súbežne s poskytnutím úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX právny predchodca žalovaného poskytol žalobkyňi ďalšie finančné prostriedky vo forme úverového rámca pod č. XXXXXXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa čerpala tento úver vo výške 14 398,01 eur a zaplatila celkom 18 172,14 eur. Žalobkyňa tvrdila, že zmluva zo dňa 08. 01. 2009 je neplatná pre neprimeranú dohodu o výške odplaty, tvrdila tiež, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, keď neobsahuje adresu, na ktorej

je možné uplatniť reklamáciu, termín konečnej splatnosti, údaj o RPMN a údaj o priemernej RPMN. Čo sa týka druhého úveru, žalobkyňa tvrdila, že neexistuje písomná zmluva a nie je ju možné považovať za platne uzavretú. Celkom tak žalobkyňa na úver č. XXXXXXXXXXXXXXXX zaplatila o 1 664,70 eur a na úver č. XXXXXXXXXXXXXXXX o 3 774,13 eur viac ako čerpala a tak došlo k bezdôvodnému obohateniu spolu vo výške 5 438,83 eur. V dôsledku neskoršieho čiastočného späťvzatia žaloby súd prvej inštancie uznesením č.k. 5Csp/62/2020-393 zo dňa 13. 08. 2021 konanie v časti sumy 494,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 494,66 eur od 08. 08. 2020 do zaplatenia zastavil.

1.2. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, § 451 a § 456 veta prvá zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len "OZ"), podľa ustanovení § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 a 10, § 4 ods. 2 písm. j), k), § 4 ods. 3 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej „Starý ZoSÚ“), podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), i), § 9 ods. 2 písm. j), k), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „Nový ZoSÚ“). Z vykonaného dokazovania považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa ako dlžníčka uzavrela s právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou Cetelem Slovensko, a.s. Bratislava č. 7, IČO 35 787 783, dňa 08. 01. 2009 žiadosť/zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydání kreditnej karty. Podľa časti A zmluvy bola predajná cena tovaru 297,90 eur, financovaný tovar LCD televízor, priama platba 29,79 eur, úverový rámec 300,- eur, výška splátky 15,- eur (min. 5 % z úverového rámca), výška prvého čerpania 268,11 eur, mesačná úroková sadzba 1,77 %, prijatý súbor poistenia uvedený v časti D zmluvy 6,99 %, termín splatnosti 10. deň v mesiaci, mesačný poplatok za správu úverového rámca 1,63 eur, ročná úroková sadzba 21,24 %, príklad RPMN pri úverovom rámci 700,- eur, výške prvého čerpania 700,- eur, mesačnej splátky vo výške 5 % z úverového rámca a bez poistenia je RPMN 29,25 %. Na zmluve sa nachádza pečiatka žalovaného aj pečiatka spol. DATART MEGASTORE s.r.o. s podpisom. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa ako dlžníčka a S. H. ako spoludlžník uzavreli s právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou Cetelem Slovensko a.s., ako veriteľom dňa 03. 08. 2012 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. V časti 1. y strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal dlžníkovi poskytnúť účelový úver vo výške 7 000,- eur na rôzne prestavby, rekonštrukcie pri úrokovej sadzbe 11,29 %, výške mesačnej splátky 143,67 eur, počte splátok 72, RPMN 11,89 %, celkovej čiastke k zaplateniu 9 668,16 eur, priemernej RPMN 12,55 %, splatnosti mesačnej splátky 15. deň v mesiaci. Táto časť zmluvy nie je predmetom tohto súdneho konania. V časti 2. zmluvy strany uzavreli Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb s výškou úverového rámca 5 000,- eur, aktuálnou výškou úverového rámca 600,- eur, výškou mesačnej splátky min. 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- eur, splatnosťou mesačnej splátky 10. deň v mesiaci, poplatku za správu revolvingového úveru podľa sadzobníka poplatkov, výške úrokovej sadzby 28,68 %, RPMN 45,94 %, splatnosťou 1. mesačnej splátky 10. deň v mesiaci nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru, zvoleným rozšíreným súborom poistenia a poplatkom za poistenie 6,99 %. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a žalobkyňa bola oprávnená čerpať revolvingový úver formou financovania nákupu tovaru a/alebo služieb v obchodných miestach, ktoré akceptujú kartu, výberom finančných prostriedkov v hotovosti pomocou karty v miestach na to určených, prevodom na účet určený žalobcom alebo iným dohodnutým spôsobom, a to aj pri použití informačných technológií. Podľa listu žalovaného žalobkyni zo dňa 15. 08. 2012 mala byť k úverovému účtu č. XXXXXXXXXXXXXXXX vydaná kreditná karta č. XXXX XXXX XXXX XXXX s výškou úverového rámca 1 200,- eur, aktuálnym úverovým rámcom 1 200,- eur, výškou mesačnej splátky 48,- eur a mesačnou úrokovou mierou 1,49 %. Žalovaný súdu nepreukázal, že žalobkyni bola táto listina doručená, resp. aspoň odoslaná. V takomto znení by išlo o zmenu zmluvy, ale žalovaný nepreukázal, že žalobkyňa s takouto zmenou súhlasila.

1.3. Súd prvej inštancie mal za preukázané platné uzatvorenie oboch zmlúv o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty. Čo sa týka zmluvy zo dňa 08. 01. 2009 žalovaný sa jasne vyjadril, že zmluvu za žalovaného podpísal splnomocnený zmluvný partner, pričom ak by aj došlo k prekročeniu jeho právomocí, žalovaný mohol dodatočne konvalidovať daný úkon. Žalovaný na základe takto podpísanej zmluvy aj konal, poskytol žalobkyni úver, konal ako zmluvná strana a to isté robila aj žalobkyňa, ktorá splácala a čerpala úver. Čo sa týka zmluvy zo dňa 03. 08. 2012, v časti 3. bode 18.

zmluvy je uvedená podpisová doložka (podpisy zmluvných strán) vo vzťahu ku zmluve o spotrebiteľskom úvere (časť 1. zmluvy), v ktorej žalobkyňa ako dlžníčka vyhlásila, že si zmluvu prečítala, porozumela jej a na znak súhlasu ju podpisuje. V bode 19. zmluvy je uvedená podpisová doložka (podpisy zmluvných strán) vo vzťahu ku zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb (časť 2. zmluvy), v ktorej žalobkyňa ako dlžníčka vyhlásila, že si zmluvu prečítala, porozumela jej a na znak súhlasu ju podpisuje. Neobstojí tak tvrdenie žalobkyne o tom, že ak chcela získať klasický úver, musela zmluvu podpísať ako celok. Sama žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že návrh zmluvy jej bol doručený poštou. Žalobkyňa tak mala možnosť sa s obsahom návrhu zmluvy oboznámiť doma, v domácom prostredí resp. v ňou určenom prostredí podľa vlastnej úvahy, mala dostatok času na jej podpísanie, príp. poradenie sa s inou osobou. Tvrdenie žalobkyne o spôsobe uzatvárania zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a o vnútení produktu, o ktorý pri uzavretí zmluvy nemala záujem, potom neobstojí, keď túto zmluvu vôbec nemusela podpísať a ide o dva samostatné podpisy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že predmetná zmluva nebola prvou zmluvou o úvere, ktorú žalobkyňa ako spotrebiteľka uzavrela. Od žalobkyne ako priemernej spotrebiteľky sa očakáva určitá miera opatrnosti. To, že si zmluvu riadne neprečítala, nemožno pričítať na ľarchu veriteľovi. Vykonaným dokazovaním tak súd nemal preukázané splnenie predpokladov pre posúdenie predmetnej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty ako neplatnej. Čo sa týka podpisu zmluvy právnym predchodcom žalovaného, tak žalovaný jasne uviedol, že zmluvu za neho podpísala oprávnená osoba - zamestnankyňa, ktorej konanie žalovaného v zmysle zmluvy zaväzovalo poskytnúť žalobkyňi úver, čo aj urobil. Právny predchodca žalovaného na základe danej zmluvy (oboch jej častí 1. aj 2.) poskytol finančné prostriedky žalobkyňi, ktorá v priebehu deviatich rokov finančné prostriedky aj čerpala. Súd prvej inštancie preto neuveril čestnému vyhláseniu žalobkyne, ktoré doložila so žalobou, že uzavrela iba jednu úverovú zmluvu, pretože sa ukázalo ako nepravdivé a zavádzajúce.

1.4. Súd prvej inštancie zmluvy nepovažoval za neplatné ani pre neprimeranosť dohody o výške odplaty. Úroková sadzba dohodnutá v zmluve zo dňa 08. 01. 2009 bola vo výške 21,24 % a v zmluve zo dňa 03. 08. 2012 vo výške 28,68 % ročne. Priemerná úroková miera pri kreditných kartách predstavovala 41,40 % (zmluva zo dňa 08. 01. 2009) a RPMN pri kreditných kartách 23,63 % (zmluva zo dňa 03. 08. 2012). V týchto prípadoch však nešlo o "klasický" úver, ale o úver poskytnutý formou kreditnej karty a súd prvej inštancie uviedol, že nie je preto možné vychádzať z údajov o priemerných úrokových mierach z tzv. "klasických" úverov, kde sú inak nastavené podmienky čerpania aj splácania istiny a úroku. Kreditná karta je založená na princípe revolvingového úveru, ktorý umožňuje čerpať peniaze v rámci prideleného úverového rámca, ktorého výšku určuje veriteľ a tým klientovi umožňuje dlhodobo využívať určitú sumu. Úverový limit sa obnovuje na pôvodnú výšku automaticky, keď klient časť poskytnutého úveru splatí. Pri kreditných kartách sa ročné úrokové sadzby pohybujú v rozpätí cca od 17 až 24 % ešte aj v dnešnej dobe, keď v posledných rokoch došlo k značnému zníženiu úrokových sadzieb úverových produktov. Súd prvej inštancie preto nepovažoval dohodnutý úrok ani pri jednej zo zmlúv za neprimeraný a spôsobujúci neplatnosť celej zmluvy.

1.5. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že pokiaľ žalobkyňa v žalobe, aj svojich vyjadreniach poukazuje napr. na znenia § 53 ods. 6, § 53c OZ, § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., tieto v čase uzavretia zmlúv neboli platné ani účinné (napr. ňou uvádzané znenie § 1a ods. 1 platí až od 01. 09. 2014 - predtým tento § neexistoval) a § 10d jasne uvádza, že v prípade záväzkového vzťahu, ktorý vznikol pred dátumom 01. 06. 2014 sa ohľadom odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi riadi podľa predpisov účinných do 31. 05. 2014. To platí aj v prípade namietanej veľkosti písma v zmluve zo dňa 03. 08. 2012, keď veľkosť písma bola stanovená až od 01. 01. 2015, preto ani z toho dôvodu nemôže ísť o neplatnú zmluvu. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že zmluva zo dňa 03. 08. 2012 bola žalobkyňi doručená poštou, mala dostatok času si ju prečítať a zvážiť, či ju v takomto znení podpíše. Taktiež ju nikto nenútil používať kreditné karty a čerpať z nich finančné prostriedky, išlo o jej slobodné rozhodnutie.

1.6. Súd prvej inštancie sa v ďalšom odôvodnení rozsudku zameril na zisťovanie, či zmluva zo dňa 08. 01. 2009 spĺňa náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. a zmluva zo dňa 03. 08. 2012 náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v zneniach účinných v čase uzavretia zmlúv. Okresný súd mal za to, že, že v zmluve zo dňa 08. 01. 2009 nie je uvedená RPMN ako povinná náležitosť. V zmluve sa síce nachádza príkladný výpočet RPMN, ale pre úverový rámec vo výške 700,- eur. V zmluve však bol priamo stanovený úverový rámec 300,- eur, výška splátky 15,- eur a taktiež poistenie

6,99 % a poplatok za správu revolvingového úveru 1,63 eur. Zo zmluvy pritom nevyplýva, že poistenie si bolo možné zvoliť alebo ho odmietnuť. RPMN uvedená v zmluve sa tak nevzťahuje na daný úverový rámec a nie je správne vypočítaná. Okrem toho bola priamo v zmluve uvedená aj konkrétna výška prvého čerpania, takže bolo možné RPMN vypočítať aj presne pre konkrétnu výšku prvého čerpania. V zmluve vôbec nie je uvedená ani priemerná RPMN, čo bol tiež povinný údaj vyžadovaný v zmysle zákona. Keďže tieto náležitosti v zmluve nie sú uvedené, úver je potrebné podľa § 4 ods. 3 Starého ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov.

1.7. Rovnako pri zmluve zo dňa 03. 08. 2012 je výška spotrebiteľského úveru uvedená dvoma rôznymi sumami - ako výška úverového rámca 5 000,- eur a aktuálna výška úverového rámca 600,- eur. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, ktorá z týchto súm je dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatní jedna alebo druhá výška úverového rámca. Ak dodávateľ naformuloval zmluvu tak, že v nej uviedol dve rôzne výšky úveru, musia byť v nej jasne stanovené podmienky upravujúce čerpanie úveru a uvedenie, kedy je spotrebiteľ oprávnený čerpať ten-ktorý úverový rámec. K stanoveniu týchto podmienok nedošlo, nie je teda zrejmé, do akej výšky je spotrebiteľ oprávnený úver čerpať a za akých podmienok. Zo zmluvy nevyplýva ani konkrétna výška splátky, pretože formulácia "minimálne 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,-Eur" nie je dostatočne určitá. Z tejto formulácie ani zo žiadneho iného ustanovenia zmluvy (najmä časti 2. bod 4 zmluvy upravujúceho splácanie úveru) nevyplýva, čo sa považuje za "dlžnú čiastku", či ide iba o dlžnú istinu alebo aj napr. o dlžný úrok, poplatky, poistné. Súd prvej inštancie zdôraznil, že pojem "čiastka" je sám o sebe neurčitý a môže obsahovať viaceré dlžné sumy. Bez jasného vymedzenia tohto pojmu nie je možné vypočítať 5% z dlžnej čiastky predstavujúcich splátku úveru, preto nie je určitá ani výška splátky. Na tom nič nemení ani list zo dňa 15. 08. 2012, kde je uvedená výška splátky 48,- eur a úverový rámec 1 200,- eur, keďže nebolo preukázané jeho odoslanie/doručenie žalobkyni a jej súhlas s takouto prípadnou zmenou zmluvy.

1.8. Súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodné aj námietky žalobkyne, že výpočet RPMN uvedený v zmluve zo dňa 03. 08. 2012 nezohľadňuje sumu určenú na úhradu poistného a nepriznal relevanciu obrane žalovaného, ktorý uviedol, že poplatok za poistenie nezahrnul do RPMN, nakoľko išlo o doplnkovú službu, ktorá nebola podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Žalovaný poukázal na časť 2. zmluvy bod 1.1, podľa ktorého žalobkyňa bola oprávnená svoj súhlas s poistením kedykoľvek odvolať. Okresný súd však vychádzal zo zákonnej úpravy, ktorá vyžaduje ako povinnú osobitnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov. Podľa názoru súdu je v zmluve zle vypočítaná RPMN, keď do nej nebolo zahrnuté poistenie. Poistenie medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté v časti 3. zmluvy, kde žalobkyňa vyhlásila, že sa oboznámila s rámcovými zmluvami o poistení uzavretými medzi právnym predchodcom žalovaného a poisťovňou Cardif Slovakia a.s., s aktuálnymi všeobecnými poistnými podmienkami poisťovne Cardif Slovakia a.s., súhlasila s nimi a svojím podpisom vyjadrila súhlas s poistením v rozsahu, ktorý si vybrala. Okresný súd však považoval za podstatné, že z uvedeného zmluvného dojednanja, ani z iných súčastí zmluvy nevyplýva, že žalobkyňa mala možnosť toto poistenie vopred odmietnuť alebo uzavrieť zmluvu bez poistenia, iba mala možnosť vybrať si súbor poistenia. Ide pritom o formulárový text zmluvy, ktorý pripravil žalovaný pre neurčitý počet spotrebiteľov a žalobkyňa nemala možnosť do textu zmluvy zasiahnuť. Zmluva taktiež uvádza poplatok za poistenie len percentuálne (6,99 %) a nie je možné zistiť, či ide o jednorazový, mesačný, ročný poplatok, z akej sumy je počítaný a aký je tento poplatok v konkrétnom číselnom vyjadrení. Uvedené naznačuje, že uzavretie doplnkovej služby sa pre poskytnutie spotrebiteľského úveru vyžadovalo a teda žalobkyňa bola povinná poistenie uzavrieť, preto malo byť ako náklad započítané do RPMN, čo preukázateľne nebolo a preto súd prvej inštancie mal za to, že údaj o RPMN v zmluve nie je uvedený správne. Pokiaľ ide o namietanú absenciu údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f) Nového ZoSÚ), okresný súd sa v tomto smere stotožnil so žalovaným, že zmluva obsahovala údaj o dobe trvania zmluvy a to v časti 2. v bode 2.2 a 4.2, kde je uvedené, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere je uzavretá na dobu neurčitú a klient je oprávnený kedykoľvek splatiť celý zostatok revolvingového úveru alebo jeho časť.

1.9. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vyhodnotil poskytnuté revolvingové úvery za bezúročné a bez poplatkov, mal žalovaný nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny bez poplatkov, úrokov a sankcií. Žalobkyňa na základe zmlúv o revolvingovom úvere vyčerpala celkovo sumu 25 467,60 eur a zaplatila sumu 30 893,94 eur, ktoré skutočnosti neboli medzi stranami sporné. V sume 5 426,34 eur potom došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, preto súd prvej inštancie výrokom I. rozsudku

zaviazal žalovaného na zaplatenie danej sumy ako plnenia získaného bez právneho dôvodu.. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 944,17 eur od 08. 08. 2020 do zaplatenia, zo sumy 482,17 eur od 10. 06. 2021 do zaplatenia a jeho výška bola v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31. 01. 2013) určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o 8 percentuálnych bodov.

1.10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 257 CSP a žalobkyni ako strane v spore v prevažnej miere úspešnej náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd konštatoval, že strane sporu, ktorá je v konaní úspešná, v zásade patrí nárok na náhradu trov konania, avšak v tomto spore prihliadol na celkovú situáciu a okolnosti prípadu. Následne súd prvej inštancie uviedol : „Žalobkyňa je zastúpená právnym zástupcom, pri ktorom sa očakáva vysoká miera právneho povedomia. Ide pritom o právneho zástupcu, ktorý je súdu známy z viacerých sporov spotrebiteľského charakteru. Už v čase podania žaloby mal mať k dispozícii všetky potrebné informácie a doklady za účelom žalovania správnej sumy (keďže v priebehu konania napr. vedel výpisy z účtu doložiť pri zmene žaloby). Napriek tomu žaloval sumu 5 438,83 eur, následne, po vyjadrení sa žalovaného k žalobe a doložení potvrdení o odfinancovaní a prijatí finančných prostriedkov, ktoré doložil žalovaný, zobral žalobu späť v časti sumy 494,66 eur. Súd konanie prerušil pre mimosúdne rokovania a následne došlo k návrhu na jeho pokračovanie už so zmenou žaloby a po vyjadrení žalovaného k ďalšej zmene žaloby v inom rozsahu. Pokiaľ žalobkyňa čestne vyhlásila, že žiadnu ďalšiu zmluvu so žalovaným (jeho právnym predchodcom) neuzavrela, toto sa ukázalo ako nepravdivé tvrdenie. Navyše, ak zmluvy boli podľa nej neplatné a nechcela ich podpísať, tak nebol dôvod na ďalšie čerpanie finančných prostriedkov v priebehu (!) súdneho konania z oboch (!) kreditných kariet. Žiadosť o poskytnutie hypotekárneho úveru (čo žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že oň skutočne chcela požiadať) nemôže byť a ani nie je dôvodom na čerpanie iného úveru. Je povinnosťou právneho zástupcu pred podaním žaloby zistiť všetky relevantné informácie a zabezpečiť potrebné doklady a nie až následne v priebehu konania dopĺňať resp. meniť svoje podania, čo sa týka aj dôvodov neplatnosti resp. bezúčelnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, prípadne vo vyjadreniach odkazovať na tvrdenia uvedené v žalobe, ktoré však v žalobe vôbec uvedené neboli, používať správne znenia právnych predpisov a ak už odkazovať na rozhodnutia iných súdov, tak takých, ktoré sú podobné danej veci a nie aj úplne nesúvisiace a v prípade žaloby týkajúcej sa viacerých úverov nemiešať jednotlivé úvery, keď z doložených dokladov je zrejmé ktorý je ktorý. Žalobkyňa dlhodobo (desať rokov) využívala kreditné karty, čerpala z nich finančné prostriedky a neprestala s tým ani po začatí súdneho konania, čo súd považuje za vyslovene nezodpovedné správanie sa dospelaj osoby, ktorá uzavrela viaceré úverové zmluvy, takže nemožno ani hovoriť, že ide o neznalého človeka. Spotrebiteľa je síce potrebné chrániť pred niektorými praktikami obchodných spoločností, ale na druhej strane je aj sám priemerný spotrebiteľ povinný správať sa tak, aby k takýmto sporným situáciám nedochádzalo. Toto všetko súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa aj výnimočné okolnosti, a preto žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.“

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa (voči výroku II. rozsudku), aj žalovaný (voči výroku I. rozsudku).

3. Žalovaný namietal nesprávne právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h/ zákon č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej „CSP“) a tvrdil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Vo vzťahu ku Žiadosti/Zmluve o poskytnutí revolvingového spotrebiteľského úveru a vydaní kreditnej karty zo dňa 08.01.2009 žalovaný namieťa záver súdu prvej inštancie, že revolvingový úver, poskytnutý na základe tejto zmluvy, je bezúčelný a bez poplatkov pre neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov. V úverovej zmluve bola výška ročnej percentuálnej miery nákladov uvedená ako príklad pri vyčerpaní sumy 700,- EUR. Žalovaný poukazuje na povahu revolvingového úveru, keďže výška ročnej percentuálnej miery nákladov je závislá na viacerých parametroch, ktoré nie je možné v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zistiť a predvídať, pričom na podporu svojho argumentu citoval zo záverov obsiahnutých v rozsudku Krajského súdu Prešov zo dňa 27.01.2011, sp. zn. 6Co 95/2010. Odvolateľ poukázal na § 3 ods. 6 Starého ZoSÚ a namieťa, že ako veriteľ si splnil zákonom uloženú notifikačnú povinnosť, keď informoval žalobkyňu ako klienta o všetkých podmienkach poskytnutého úverového rámca. V časti B) Karta Úverovej zmluvy je uvedená výška úverového rámca 300,- EUR, čím je splnená povinnosť žalovaného informovať žalobkyňu ako spotrebiteľa v súlade s ustanovením čl. 3 ods. 6 Starého ZoSÚ o stanovenom úverovom limite. Ďalej je uvedená aj mesačná úroková

sadzba vo výške 1,77 % a príklad výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Výška poplatku za správu revolvingového úveru je 1,63 eur. Vo Všeobecných podmienkach žalovaného pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Úverovej zmluvy, sú v čl. IV. podrobne uvedené podmienky, za ktorých môžu byť jednotlivé dojednania zmluvných strán v Žiadosti/Zmluve o poskytnutí revolvingového spotrebiteľského úveru zmenené alebo doplnené. Vyššie uvedeným si žalovaný splnil povinnosť informovať spotrebiteľa v súlade s ustanovením § 3 ods. 6 Starého ZoSÚ o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená. V bodoch III.-5. a IV.-5., VOP sú podrobne uvedené podmienky, za ktorých môže byť Úverová zmluva ukončená a ako sa záväzky zmluvných strán vysporiadajú po ukončení zmluvného vzťahu. Vyššie uvedeným si žalovaný splnil povinnosť informovať spotrebiteľa v súlade s ustanovením § 3 ods. 6 o postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Z uvedeného je podľa žalovaného zrejmé, že súd prvej inštancie predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keď síce aplikoval Starý ZoSÚ, ale neprihliadol na povahu revolvingového spotrebiteľského úveru a na ustanovenia § 3 ods. 6 toho zákona. Prvoinštančný súd zároveň na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže v úverovej zmluve je uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov vo forme príkladu, pričom právna úprava, platná v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, takúto možnosť uvedenia RPMN nezakazovala. V Úverovej zmluve je výslovne uvedené „Prijímam súbor poist. uvedený v bode 3 časti D“. Žalovaný preto namieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, že zo zmluvy „nevyplyva, že poistenie si bolo možné zvoliť alebo ho odmietnuť.“ Podľa žalovaného táto skutočnosť pritom vyplýva zo samotného koncipovania úverovej zmluvy, keďže údaj o tom, či žalobkyňa ako spotrebiteľ prijímala poistenie alebo nie, sa nachádzal v rámci premenných údajov v úverovej zmluve, ktoré boli uvedené na ľavej strane prednej strany úverovej zmluvy, v rovnakej časti, ako ostatné parametre revolvingového spotrebiteľského úveru. Z obsahu úverovej zmluvy tak priamo vyplýva, že žalobkyňa sa ako spotrebiteľ rozhodla pre prijatie poistenia a táto skutočnosť bola následne zaznamenaná v časti B) Karta úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie tak na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3.1. Žalovaný ďalej v odvolaní poukázal na § 9 ods. 2 písm. k) Nového ZoSÚ, v súvislosti s úverovou zmluvou zo dňa 03.08.2012. V časti 2., ods. 1 bod 1.1 tejto úverovej zmluvy je uvedené, že výška úverového rámca je 5.000,- EUR a aktuálna výška úverového rámca je 600,- EUR. V bode I.3. tejto časti úverovej zmluvy je uvedené, že „Cetelem je oprávnený na základe priebežného vyhodnocovania bonity, platobnej disciplíny a potrieb Klienta jednostranne zvýšiť výšku aktuálneho úverového rámca, najviac však do výšky úverového rámca dohodnutého v základných podmienkach ZoRSÚ.“ Záver súdu prvej inštancie, že „Zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplyva, ktorá z týchto súm je dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatní jedna alebo druhá výška úverového rámca“, je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Z dôkazov - úverovej zmluvy jednoznačne vyplynulo, že výška úverového rámca je 5.000,- eur a aktuálna výška úverového rámca v čase podpisu úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012 bola 600,- eur. Nejde pritom o žiadnu nezrovnalosť a nie je potrebné použiť žiadny výklad na určenie výšky úverového rámca, platného pre zmluvné strany. Záver súdu prvej inštancie, že v časti 2. úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012 nie je uvedená celková výška revolvingového úveru, tak nevyplyva z vykonaného dokazovania. Svedčí to aj o nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd prvej inštancie síce správne aplikoval Nový ZoSÚ, avšak nesprávne vložil ustanovenie § 9 ods. 2, ktorý v písm. g) požaduje uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru a zároveň vyžaduje špecifikáciu druhu spotrebiteľského úveru (v danom prípade revolvingový spotrebiteľský úver) a doby trvania zmluvy (v danom prípade bola zmluva uzavretá na dobu neurčitú). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti neprihliadol ani na čl. II písm. a) prílohy č. 2 k Novému ZoSÚ, ktorý zakotvuje Dodatočné predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov - Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, spotrebiteľský úver sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške. Z časti 2., ods. 1 bod 1.1 Úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012 jasne a zrozumiteľne vyplýva, že výška mesačnej splátky revolvingového spotrebiteľského úveru je vo výške minimálne 5 % z dlžnej čiastky, zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- eur. Pri revolvingovom spotrebiteľskom úvere platí, že dlžník čerpá z kreditnej karty ľubovoľnú sumu do výšky poskytnutého úverového rámca, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy nie je známa výška čerpania ani výška dlžnej sumy istiny a táto sa napokon pravidelne mení v závislosti od čerpania dlžníkom a úhradami zo strany dlžníka. Žalovaný považoval za nutné uviesť, že ZoSÚ, ani iný všeobecne záväzný právny predpis neuvádza, akým spôsobom môže byť vyjadrený údaj o mesačnej splátke. Za použitia eurokonformého výkladu ZoSÚ, ako aj s prihliadnutím na závery súdnej praxe, je nutné vykladať zákonnú požiadavku uviesť v zmluve výšku mesačnej splátky tak, že z úverovej zmluvy musí byť spotrebiteľovi jasné a zrozumiteľné, aká je výška mesačnej splátky, pričom

je potrebné prihliadať aj na povahu revolvingového spotrebiteľského úveru. Nie je možné sa stotožniť so záverom prvoinštančného súdu o neurčitosti takejto formulácie výšky mesačnej splátky. Súd nevzal do úvahy oznámenie žalovaného zo dňa 15.08.2012, adresované žalobkyni, ktorým bola žalobkyni zaslaná kreditná karta a v ktorom je uvedený číselný údaj o aktuálnej výške mesačnej splátky pri vyčerpaní aktuálneho úverového rámca. Prvoinštančný súd odôvodnil neprihliadnutie na toto oznámenie tvrdením, že nebolo preukázané odoslanie/doručenie tohto oznámenia žalobkyni. Z obsahu tohto oznámenia však vyplýva, že na ňom bola nalepená kreditná karta, z ktorej žalobkyňa následne aj čerpala a odoslanie a doručenie tohto oznámenia teda automaticky vyplýva z tejto skutočnosti.

3.2. Žalovaný v rámci odvolacej argumentácie ďalej namieta, že súd prvej inštancie tiež neprihliadol na časť 2., ods. 3., bod 3.2 úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012, podľa ktorého „Cetelem eviduje čerpanie a splácanie Revolvingového úveru na úverovom účte Klienta. Cetelem informuje Klienta o všetkých pohyboch na úverovom účte formou výpisu z účtu zasielaného alebo sprístupneného Klientovi raz za kalendárny mesiac. Výpis z účtu je vyhotovený iba v prípade, že v danom období bol na účte zaznamenaný akýkoľvek pohyb, t.j. vrátane úhrady mesačnej splátky a/alebo zúčtovania príslušných nákladov.“ Žalobkyňa ako spotrebiteľ je viac krát a rôznymi spôsobmi informovaná o výške mesačnej splátky a o predpokladoch na jej výpočet. Súd prvej inštancie však uvedené skutočnosti a zmluvnú úpravu nevzal do úvahy, teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3.3. Ďalej v odvolaní žalovaný poukázal na § 9 ods. 2 písm. j), i) a g) Nového ZoSÚ a tvrdí, že ročná percentuálna miera nákladov je v časti 2. úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012 vypočítaná správne a v súlade s ustanoveniami ZoSÚ. Ročná percentuálna miera nákladov je závislá na dvoch parametroch - od celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Z ustanovenia § 2 písm. g) Nového ZoSÚ jednoznačne vyplýva, že do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom patria aj náklady na poistné (doplnkové služby) jedine v prípade, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poistení (o poskytnutí takejto doplnkovej služby), aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Inak povedané, ak uzatvorenie poistnej zmluvy je fakultatívne, hodnota poistného sa nezapočítava do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V danom prípade žalovaný listinným dôkazom preukázal, že poistenie nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru žalobkyňou. Táto skutočnosť vyplýva z úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012, z čl. 2., ods. 1, bod 1.1. Toto ustanovenie Úverovej zmluvy explicitne vyjadruje skutočnosť, v zmysle ktorej získanie poistenia nepodmieňuje získanie revolvingového spotrebiteľského úveru, pričom upravuje aj právo žalobkyne na odvolanie súhlasu s poistením, kedykoľvek počas existencie platného právneho vzťahu, ale dokonca ešte aj pred jeho uzatvorením. Žalovaný zdôrazňuje, že pokiaľ poistenie nebolo podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru, nie je možné poistenie (poistné) započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN - ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd prvej inštancie neposudzoval povinnosť zahrnutia poistenia do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov z pohľadu možnosti spotrebiteľa odmietnuť poistenie, čo je v rozpore s dikciou ust. § 2 písm. g) a s tým súvisiacich ustanovení Nového ZoSÚ. Navyiac, v úverovej zmluve zo dňa 03.08.2012 je výslovne uvedené, že poistenie nie je podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru a že poistenie je možné kedykoľvek odvolať a to aj pred poskytnutím revolvingového úveru (časť 2., ods. 1 bod 1.1. úverovej zmluvy). Súd prvej inštancie preto predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru, formulácia poistenia do návrhu zmluvy má automaticky za následok povinnosť jeho zakomponovania do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov.

3.4. Taktiež poplatok za poistenie vo výške 6,99 %, uvedený v bode 1.1. ods. 1 2. časti Úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012, je uvedený jasne a zrozumiteľne. Záver prvoinštančného súdu, prezentovaný v bode 54. odôvodnenia rozsudku, o nemožnosti „zistiť, či ide o jednorazový, mesačný, ročný poplatok, z akej sumy je počítaný a aký je tento poplatok v konkrétnom číselnom vyjadrení“, je v rozpore s obsahom úverovej zmluvy. Z časti 3., ods. 1. bodu 1.2. druhej vety Úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012 vyplýva, že „Dlžník berie na vedomie, že poplatok za poistenie uvedený v základných podmienkach ZoSÚ/ ZoRSÚ je vyjadrený percentom z mesačnej splátky Úveru/Revolvingového úveru a je zahrnutý do výšky mesačnej splátky.“ Závery prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti revolvingových spotrebiteľských úverov a následne aj o vzniku bezdôvodného obohatenia preto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym

skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu v časti výroku I. tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu, prizná nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia žalovanému, prípadne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa podala odvolanie voči výroku II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania a nepriznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Závery súdu uvedené v bode 58. odôvodnenia rozsudku v žiadnom prípade nie je možné považovať za správne a odvolateľka namieta, že konajúci súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva a povinnosti v takej miere, že došlo k porušeniu jej práv na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f), ako aj z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h).

4.1. Vo veci konajúci súd odôvodňuje svoje rozhodnutie o nepriznaní trov konania žalobkyni aj napriek jej úspechu v spore hneď niekoľkými skutočnosťami, ktoré považuje za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v zmysle ustanovenia § 257 CSP môže konajúci súd rozhodnúť tak, že aj napriek úspechu strany v spore jej nárok na náhradu trov konania nebude priznaný. Skutočnosti, na ktoré však v bode 58 odkazuje konajúci súd nie sú podľa názoru žalobkyne dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd rozhodnutie odôvodňuje tým, že žalobkyňa bola v konaní zastúpená právnym zástupcom, pri ktorom sa očakáva vysoká miera právneho povedomia. Zároveň konajúci súd tiež poukazuje na to, že už v čase podania žaloby právny zástupca žalobcu mal mať k dispozícii všetky potrebné informácie a doklady za účelom žalovania správnej sumy. Uvedené závery konajúceho súdu však už na prvý pohľad odporujú elementárnej logike, keďže rozhodnutie súdu musí v každom prípade zohľadňovať dôkaznú situáciu v konaní, resp. skutkovú stránku veci, pričom právne povedomie právneho zástupcu ešte neznamená dôkazovú vybavenosť - držbu všetkých relevantných listín. Práve naopak, v priebehu konania vyplynulo, že jednotlivé dôkazy (listiny) sa dostali do dispozície právneho zástupcu až po podaní žaloby. Pre uvedenú nezrovnalosť v úvahe vyznie potom odôvodnenie súdu nelogické a skôr ako pocitové, založené na určitej antipatii k strane (príp. právnemu zástupcovi). Ak niekto niečo nemá, tak to nemôže predložiť len preto, že súd povie že to mal. Ako vyplynulo aj z výpovede žalobkyne na pojednávaní, po podaní žaloby žalobkyňa vykonávala ďalšie úhrady kvôli tomu, že mienila požiadať o poskytnutie hypotekárneho úveru a snažila sa tým predísť zaradeniu do registra dlžníkov. Žalovaný jej telefonicky niekoľkokrát uviedol, že nevyužívaním karty - čerpaním a splácaním, bude do predmetného registra zaradená. Civilný sporový poriadok vyslovene počíta s možnosťou a postupom, kedy po podaní žaloby vyjdú najavo nové skutočnosti a nové dôkazy, ktoré majú vplyv na rozsah uplatňovaných nárokov, čo potvrdzujú aj inštitúty ako zmena žaloby, čiastočné späťvzatie žaloby, zmena strany sporu a pod. Z uvedeného dôvodu vyznie a javí sa rozhodnutie súdu v tejto časti ako arbitrárne a odnímajúce žalobkyni právo na právne zastúpenie a spravodlivý súdny proces. Ak by predmetné úkony aj neboli účelné, mohol súd konať v medziach procesných predpisov a maximálne nepriznať náhradu za niektoré tieto úkony (napr. návrh na pripustenie zmeny žaloby) a nie nepriznať náhradu trov právneho zastúpenia ako celku, ktoré preukázateľne účelné boli. Okresný súd vo svojom rozhodnutí tiež vyjadril nesúhlas s jednotlivými námietkami žalobkyne, ako aj jej ďalšieho konania žalobcu, ktoré nasledovalo po podaní žaloby. V súvislosti s uvedeným konajúci súd poukázal na to, že pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že zmluva je neplatná a nechcela ju podpísať, tak nebol dôvod na ďalšie čerpanie finančných prostriedkov v priebehu súdneho konania. Žalobkyňa zdôraznila, že takéto tvrdenie súdu „prekrúca“ skutočnosť, keďže nikdy netvrdila, že zmluvu nechcela podpísať, ale že skutočným účelom bolo iba poskytnutie klasického - účelového úveru, poskytnutého na nákup spotrebného tovaru, pričom do úverovej zmluvy boli včlenené dojednania aj o poskytnutí ďalšieho - revolvingového úveru a o vydaní kreditnej karty, z ktorej sa žalobkyňa následne v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie rozhodla čerpať. Len samotná skutočnosť, že ďalšie čerpania nemajú ratio, neznamená, že žalobkyňa nemala dôvod na takéto ďalšie čerpania. Takýmito úvahami súd zachádza do nedokázateľnej skutkovej roviny o ktorú nemôže relevantne oprieť svoje rozhodnutie. Žalobkyňa opakovane uviedla, že mienila po podaní žaloby požiadať o poskytnutie hypotekárneho úveru a preto bola nútená správať sa spôsobom, ktorý bol v súlade s požiadavkami veriteľa, aby tým zabránila zaradeniu do registra dlžníkov. Takisto k jednotlivým čerpaniam dochádzalo pre jej nepriaznivú finančnú situáciu, na čo je takisto potrebné prihliadať. Tiež je treba vziať na zreteľ aj tú skutočnosť, že spoločnosti, o akú ide aj v prípade žalovaného, častokrát využívajú v rámci svojej činnosti aj rozličné nekalé praktiky

a preto nemožno pričítať žalobkyni, že nevedela ako sa má počas trvania zmluvného vzťahu správať. Tvrdenia konajúceho súdu, že takéto správanie dospelé osoby je potrebné považovať vyslovene za drzé a nezodpovedné je cez čiaru, keďže evidentne ide len o ventiláciu subjektívnej emócie. Je minimálne na zamyslenie, že ak sa to žalovanému, (ktorý mal možnosť kedykoľvek kartu deaktivovať!) nezdalo drzé a nezodpovedné, prečo to znervóznilo súd. Preto ani tieto tvrdenia nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v rozsahu jeho II. výroku zmenil a vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu a súčasne žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

5. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného a uviedla, že právne posúdenie veci konajúcim súdom v odôvodnení rozhodnutia považuje za správne. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu zo dňa 08.01.2009, súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru na základe toho, že táto zmluva neobsahuje údaj o hodnote RPMN, tak ako to predpokladá zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný však vo svojom odvolaní poukazuje na to, že tento údaj nie je vzhľadom na charakter poskytnutého úveru dostatočne určiteľný a preto tento údaj nie je nevyhnutné v takejto úverovej zmluve uvádzať. Jeho právne posúdenie však nie je možné považovať sa správne, Žalobkyňa vo vzťahu k uvedenému upriamuje pozornosť na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy vyžadoval ako jednu z obligatórnych náležitostí uvádzaných priamo v spotrebiteľskom úvere údaj o hodnote RPMN, pričom zákon nijakým spôsobom nerozlišoval to, o aký druh úveru ide a nestanovoval žiadne osobitné náležitosti pre revolvingové úvery. Účelom ustanovenia § 4 ods. 2), podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať údaj o hodnote RPMN, je, aby spotrebiteľ mal dostatočnú možnosť byť informovaný o výhodnosti a prijateľnosti poskytovaného úverového produktu a aby sa uzavretím úverovej zmluvy nedostal do ešte nepriaznivejšej finančnej situácie, než ktorú sa snaží uzavretím takejto úverovej zmluvy vyriešiť. Údaj o hodnote RPMN je tak významným aspektom pri rozhodovaní spotrebiteľa o uzavretí úverovej zmluvy, nakoľko toto v percentuálnej miere vyjadruje celkovú mieru všetkých nákladov za spotrebiteľský úver, ktoré má dlžník na základe takejto zmluvy zaplatiť veriteľovi. Bez uvedenia tohto údaju priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere tak spotrebiteľ nedokáže dostatočne zhodnotiť ponúkaný úverový produkt, čo môže mať preňho nepriaznivé dôsledky. Výkladom aký na prejednávany prípad aplikuje žalovaný, podľa ktorého v prípade zmlúv o revolvingovom úvere nie je potrebné uvádzať hodnotu RPMN, nakoľko táto sa údajne v prípade takýchto úverov nedá určiť, by došlo k popretiu základného účelu, ktorý zákonodarca sleduje prostredníctvom zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý už od začiatku svojej účinnosti údaj o hodnote RPMN považuje za obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na druh spotrebiteľského úveru. Žalobkyňa nepopiera, že v prípade revolvingového úveru môže byť problematické na začiatku zmluvného vzťahu určiť hodnotu RPMN, avšak na základe uvedeného nemožno ignorovať povinnosť uloženú zákonom. Ak tak v prípade revolvingového úveru nie je možné presnú hodnotu RPMN určiť vzhľadom na to, že v priebehu čerpania úveru môže dôjsť k navýšeniu úverového rámca, potom je potrebné, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bol uvedený aspoň určitý „vzorový“ údaj o hodnote RPMN, ktorý by bol platný pre úverový rámec poskytnutý pri uzavretí úverovej zmluvy, určenie ktorého pri uzavretí zmluvy nie je žiadnym problémom. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 3 ods. 6) zákona o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy), podľa ktorého ak v priebehu trvania úverového vzťahu dôjde k zmene hodnoty RPMN, veriteľ je povinný o tejto skutočnosti spotrebiteľa bezodkladne informovať. Z uvedeného ustanovenia tak možno dospieť k záveru, že zákonodarca predpokladá tú skutočnosť, že na začiatku zmluvných vzťahov bude hodnota RPMN (platná ku dňu uzavretia úverovej zmluvy) súčasťou takejto zmluvy, pričom ak počas trvania vzťahu dôjde k jej zmene, veriteľ má povinnosť bezodkladne o tejto skutočnosti informovať spotrebiteľa. Následne žalobkyňa citovala na podporu svojho stanoviska z viacerých rozsudkov krajských súdov, z ktorých je možné vyvodiť záver, že v predmetnej úverovej zmluve o úvere bezpodmienečne mala byť uvedená hodnota RPMN. Ak túto na začiatku zmluvného vzťahu nebolo možné presne určiť - napríklad z dôvodu revolvingového charakteru úverovej zmluvy, mala byť v úverovej zmluve uvedená minimálne hodnota RPMN plantá pre prípad, že by dlžník čerpal úver len vo výške v zmluve dohodnutého úverového rámca, ktorý by splácal v dohodnutých splátkach a v dohodnutých intervaloch, čo si však žalovaný prípade nesplnil a v predmetnej úverovej zmluve neuviedol žiadnu hodnotu RPMN. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné na predmetnú úverovú zmluvu hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú.

5.1. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu zo dňa 03.08.2012, ani túto nie je možné považovať za súladnú so zákonom, na čo správne v bodoch 53 a nasledujúcich svojho rozhodnutia poukázal aj konajúci súd. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) Nového ZoSÚ musí každá zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať číselné vyjadrenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ktorý je na základe takejto zmluvy spotrebiteľovi poskytnutý. Ide azda o jednu z najpodstatnejších náležitostí takejto zmluvy, preto musí byť zo zmluvy bez akýchkoľvek rozporov zrejme, aká suma je spotrebiteľovi na základe zmluvy poskytnutá. Predmetná úverová zmluva však takéto jasné, presné a zrozumiteľné vyjadrenie celkovej výšky úveru neobsahuje, keďže sa v predmetnej úverovej zmluve uvádza jednak výška úverového rámca v sume 5.000,- EUR, ako aj aktuálna výška úverového rámca v sume 600,- EUR. Z takejto formulácie, ani z ostatného obsahu úverovej zmluvy však nijakým spôsobom nevyplýva, ktorá suma je pre spotrebiteľa smerodajná a do akej výšky reálne mohol finančné prostriedky čerpať. Celková výška spotrebiteľského úveru je tak v predmetnej zmluve uvedená nejednoznačne a spôsobom pripúšťajúcim rozličný výklad a teda prakticky ide o rovnakú situáciu, ako keby v nej nebola uvedená vôbec.

5.2. Žalobkyňa tiež súhlasí s právnym posúdením veci konajúcim súdom, podľa ktorého predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov v správnej výške, keď nezohľadňuje poistenie schopnosti splácať úver. Žalobkyňa vo vzťahu k odvolacím argumentom žalovaného poukazuje na to, že samotnú skutočnosť, či poistenie schopnosti splácať úver bola alebo nebola podmienkou uzavretia úverovej zmluvy, nemožno skúmať len s odkazom na to, že v úverovej zmluve je uvedené, že k poisteniu dlžník pristupuje dobrovoľne. Je potrebné skúmať, či spotrebiteľ mal reálnu možnosť odmietnuť poistenie bez toho, aby táto skutočnosť mala vplyv na uzavretie úverovej zmluvy. Zároveň žalobkyňa poukázala na to, že z obsahu úverovej zmluvy nijakým spôsobom nevyplýva, či spotrebiteľ bol poučený o možnosti odmietnutia poistenia, resp. či takúto možnosť aj objektívne mal. Na základe uvedeného je potom potrebné dospieť k záveru, že skutočnosť, že spotrebiteľ nemal v prejednávanej príhode akúkoľvek možnosť neuzavrieť poisťovaciu zmluvu bez toho, aby takéto jeho konanie malo vplyv na uzavretie hlavnej - úverovej zmluvy, je potrebné prihliadať aj na poistenie úveru. V zmysle vyššie uvedeného je teda potrebné do hodnoty RPMN, ako aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, podľa ustanovenia § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch zarátavať aj výšku poisťovného. Ak žalovaný pri uzatváraní zmluvy takto neučinil, hodnota RPMN je v predmetnej úverovej zmluve uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa.

5.3. Žalobkyňa tiež súhlasí aj s právnym posúdením veci, uvádzaným konajúcim súdom, podľa ktorého predmetná úverová zmluva neobsahuje výšku splátok, ktoré musí spotrebiteľ uhrádzať, keď vyjadrenie iba percentuálnou sadzbou z dlžnej čiastky nie je dostatočne určitým vyjadrením tejto sumy. Táto suma musí byť vyjadrená jednoznačne a bez toho, aby pripúšťala akýkoľvek rozličný výklad, pričom vyjadrenie výšky splátky v podobe „5 % z dlžnej čiastky...“ nie je dostatočne určité, keďže nie je zrejme, čo dlžnú čiastku tvorí, teda či ide len o dlžnú čiastku istiny, alebo aj úrokov, prípadne aj rozličných poplatkov a iných sankčných plnení. Nie je pravdou ani tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy všetky dôkazy, kde je výška splátky uvedená, keď v bode 39 napádaného rozhodnutia sa súd výslovne zaoberá aj týmito dôkazmi, pričom ani uvedenie výšky splátky v týchto listinách vadu úverovej zmluvy nemôžu zhojiť. Teda na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku splátky, ktorú je povinný spotrebiteľ uhrádzať na účet dodávateľa, musí byť táto vyjadrená spôsobom, ktorý výšku tejto splátky vyjadruje bez akýchkoľvek pochybností. Na základe uvedených skutočností je tak zrejme, že predmetná úverová zmluva trpí hneď niekoľkými vadami, pre ktoré je potrebné úver poskytnutý na jej základe považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tak navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v žalovanom napádanom rozsahu ako vecne správne a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Na odvolanie žalobkyne reagoval žalovaný s poukazom na dikciu ustanovenia § 257 CSP, ktoré ustanovenie slúži aj na riešenie situácií, v ktorých je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil, čo v spomínaných intenciách presne vystihuje pointu bodu 58. odôvodnenia napadnutého rozsudku. S názorom prvoinštančného súdu o tom, že by strana, ktorá sa rozhodne iniciovať súdne konanie, mala mať pred podaním žaloby všetky dostupné relevantné dôkazné prostriedky, ktorými následne zdôvodňuje svoj žalobný nárok, sa žalovaný plne zhoduje. Počas trvania zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným boli žalobkyňi pravidelne zasielané výpisy z účtu, z čoho evidentne vyplýva, že už pri podaní žaloby mala mať žalobkyňa k dispozícii všetky potrebné informácie o výške čerpaných a uhradených súm. Navyše je v konečnom dôsledku zrejme,

že žalobkyňa musela mať všetky potrebné podklady na podanie žaloby už v čase pred jej podaním, keďže ako prvoinštančný súd správne uvádza, pri zmene žaloby žalobkyňa výpis z účtu predložila. Z retrospektívneho vývoja žalovanej sumy, ktorá bola pôvodne vyčíslená na sumu 5.438,83 eur a až následne, po vyjadrení žalovaného, no najmä z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov zo dňa 05.10.2020 a z potvrdenia o prijatých splátkach zo dňa 05.10.2020, ktoré tvorili prílohu tohto vyjadrenia, žalobkyňa pristúpila ku zmene žaloby a po novom sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia len vo výške 4.944,17 eur, ktorá vznikla odpočítaním finančných prostriedkov vo výške 494,66 eur, a na ktorých existenciu upozornil až žalovaný.

6.1. Žalovaný popiera tvrdenia žalobkyne o „antipatii“ zo strany súdu. V ďalšom žalovaný poukázal na bod 48. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ani prvoinštančný súd a ani žalovaný nerozporujú žalobkynin úmysel uzatvoriť úverovú zmluvu (konkrétne ide o úverovú zmluvu zo dňa 08.01.2009), z dôvodu poskytnutia klasického úveru na nákup spotrebného tovaru. Druhá úverová zmluva zo dňa 03.08.2012 sa vo svojej časti 1. týkala klasického spotrebiteľského úveru vo výške 7.000,- eur. Zo strany žalobkyne je zavádzajúce a účelové tvrdiť, že nemala záujem okrem tohto typu úveru uzatvoriť zároveň aj zmluvu a revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty (časť 2 Úverovej zmluvy) a že jej bol tento typ úveru nanútený, keď na znak súhlasu s revolvingovým úverom a vydaním kreditnej karty uviedla v bode 19. úverovej zmluvy svoj podpis a svojím následným konaním, ktoré spočívalo v čerpaní z kreditnej karty finančné prostriedky v priebehu následných skoro desiatich rokov od podpisu úverovej zmluvy, ani raz nespochybnila. Rovnako tomu bol aj v prípade úverovej zmluvy zo dňa 08.01.2009, kde revolvingový úver žalobkyňa čerpala jedenásť rokov. Takéto konanie žalobkyne len potvrdzuje, že mala naozaj záujem o tento druh úverového produktu. Prvoinštančný súd jasne a zrejme zdôvodnil, v tejto rovine, svoje rozhodnutie aj tým, že pokiaľ žalobkyňa naozaj nechcela predmetné úvery vyplývajúce z vyššie uvedených zmlúv, tak nebol dôvod na to, aby ich toľko rokov po ich podpise čerpala, o to skôr, keď k čerpaniu z nechcených kreditných kariet dochádzalo aj po podaní žaloby, počas už prebiehajúceho súdneho sporu. Žalobkynin prejav vôle neospravedlňuje ani dôvod čerpania týchto prostriedkov, keďže ich potrebu zdôvodňovala nepriaznivou životnou situáciou a nutnosťou požiadať o poskytnutie úveru. Práve naopak, takto zdôvodnená potreba získania úverov len preukazuje žalobkynin skutočný zámer a dôvod uzatvorenia úverových zmlúv, ktorý je však v priamom rozpore s tvrdeniami o tom, že žalobkyňa nemala vôľu takto ponúkané úverové zmluvy uzavrieť. Nechcené úverové produkty žalobkyňa nieže nemala čerpať po podaní žaloby, nemala ich čerpať ani predchádzajúcich desať a viac rokov. Ani jedenkrát počas tejto doby nerozporovala dôvodnosť ich existencie a tak nie je namieste argumentovať potrebou ich čerpania z dôvodu podania žiadosti o nový úver. Žalovaný sa dôvodne ohradza voči akýmkoľvek vyjadreniam žalobkyne, že v jeho prípade využíva v rámci svojej činnosti aj rozličné nekalé praktiky, z dôvodu čoho nie je možné žalobkyni pričítať, že nevedela ako sa má počas zmluvného vzťahu správať. Počas súdneho konania bolo preukázané, že žalobkyňa nie je v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľských úverov nováčikom a že už aj v minulosti uzatvorila úverové zmluvy. Žalovaný riadne a v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a ako poskytovateľ úverov je dlhodobo etablovaný na trhu, koná vždy s odbornou starostlivosťou a vždy len na základe všeobecne záväzných právnych predpisov platných v čase uzatvárania úverových zmlúv.

6.2. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, tieto tvrdenia ie sú ničím podložené a preukázané, naopak súdne rozhodnutie obsahuje podrobné zdôvodnenie aplikácie ustanovenia § 257 CSP, čím popiera znaky arbitrárnosti. Žalobkyňa poukázala na to, že CSP pripúšťa zmenu uplatňovaných nárokov, v prípade ak vyjdú na povrch nové skutočnosti a dôkazy počas konania. Žalovaný však zdôraznil, že v danom prípade nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, o ktorých by žalobkyňa do podania žaloby nemala vedomosť a týmito skutočnosťami a dôkazmi mohla a mala žalobkyňa disponovať ešte pred konaním. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pramení najmä zo zmätočného konania žalobkyne po podaní žaloby, uvádzania nesprávnych informácií o úverových zmluvách a to aj priamo v žalobe a aj z jej celkového správania sa počas priebehu sporového konania, ktoré bolo v priamom rozpore s tvrdeniami, ktoré po celý čas uvádzala. Žalovaný poukázal aj na žalobkynine čestné vyhlásenie, že so žalovaným uzavrela len jednu zmluvu, čo bolo z jej strany klamlivé tvrdenie, zavádzajúce súd i protistranu. Taktiež žalobkyňa ešte aj na pojednávaní dňa 26.10.2021 tvrdila, že podpísala len jednu zmluvu, pričom z nasledovných odpovedí vysvitlo, že uzavrela zmluvy dve. Žalovaný má za to, že II. výrok rozsudku okresného súdu je spravodlivý a súladný s právnou úpravou a žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie o trovách konania potvrdil a priznal

žalovanému voči žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

7. K vyjadreniu žalobkyne voči odvolaniu žalovaného v podstate žalovaný uviedol právne argumenty obsiahnuté už v jeho odvolaní, na ktorých v plnej miere zotrváva. Odvolací súd tak len v stručnosti zhrnul, že žalovaný tvrdí, že zákon predpokladal situácie, v ktorých nebude možné vzhľadom na revolvingový charakter úverovej zmluvy určiť RPMN a žalovaný si splnil informačnú povinnosť voči žalobkyni podľa § 3 ods. 6 Starého ZoSÚ. Taktiež úverová zmluva obsahuje údaj - celková čiastka k zaplateniu vo výške 732,- eur, žalovaný formuláciou v predmetnom bode 1.3. úverovej zmluvy tiež stanovil jasné a zrejme kritéria, v súlade s ktorými môže dôjsť k zvýšeniu aktuálnej výšky úverového rámca, najviac však do výšky úverového rámca uvedeného v bode 1.1., ods. 1., Časti 2. úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012. Taktiež zotrváva na názore, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru, z tohto dôvodu nie je možné poistenie (poistné) započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s revolvingovým spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN - ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobkyňa mala možnosť odvolať udelený súhlas s poistením ešte aj pred poskytnutím samotného úveru, ako aj kedykoľvek potom. Žalovaný taktiež nerozumie, na aké poučenie žalobkyňa poukazuje, keďže pred podpisom úverovej zmluvy zo dňa 03.08.2012 jej bola táto daná do jej dispozície na preštudovanie a preskúmanie jednotlivých jej ustanovení, či s jej znením súhlasí a na znak súhlasu ju mala žalobkyňa podpísať. Nemôže byť v žalovaného neprospech, že si žalobkyňa dostatočným spôsobom úverovú zmluvu neprečítala, alebo sa žalovaného, v prípade akýchkoľvek pochybností, na jednotlivé jej ustanovenia nedopytovala. Ak by tak urobila, vedela by, že samotné poistenie uzavrieť nemusí, resp., že keď tak urobí, môže kedykoľvek počas trvania zmluvy, ktorá bola uzatvorená na neurčitý čas, svoj súhlas odvolať. Samotným podpisom úverovej zmluvy dala žalobkyňa žalovanému najavo, že nemá voči žiadnemu jej ustanoveniu výhrady. Z uvedených skutočností je preto jasné, zrejme a zrozumiteľné prečo poistenie nie je možné zahrnúť do výpočtu RPMN. Taktiež ohľadom výšky mesačnej splátky uvedenej v úverovej zmluve zo dňa 03.08.2012, ako aj v ostatnom, sa žalovaný pridrižiava svojich doposiaľ predostretých tvrdení.

8. K vyjadreniu žalovaného žalobkyňa už len v stručnosti uviedla, že s tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v jeho vyjadrení absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na podanom odvolaní, ako aj na všetkých svojich tvrdeniach v ňom obsiahnutých. Žalobkyňa v odvolaní dostatočne ozrejmla, v čom spočíva nesprávnosť napádaného rozhodnutia a logickým spôsobom vysvetlila aj svoje konanie, v rámci ktorého aj po podaní žaloby ďalej riadne splácala poskytnuté úvery a tieto aj naďalej čerpala. Preto v celom rozsahu odkazuje na právnu argumentáciu obsiahnutú v jej odvolaní, kde sa podrobne zaoberá jednotlivými právnymi otázkami podstatnými pre rozhodnutie vo veci.

9. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP (ďalej „odvolací súd“, alebo „krajský súd“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v oboch odvolaniach napadnutých výrokoch podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody oboch odvolaní tak žalobkyne, ako aj žalovaného, konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav vecí, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Je potrebné zdôrazniť, že odvolatelia - tak žalobkyňa, ako aj žalovaný, neuviedli v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, ani nežiadali doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť, resp. neboli prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnili vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a na základe súdom prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne a náležite zisteného skutkového stavu a namietali dôvody a právne posúdenie vecí, pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výrokoch rozsudku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie o nové, doposiaľ nepredložené a nevykonané dôkazy, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 384 a § 385 CSP).

11. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zameral na právne posúdenie základných zmluvných vzťahov, z ktorých uplatnené nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia vzišli. Správne bolo aj právne posúdenie oboch úverových zmlúv ako zmlúv o spotrebiteľských úveroch a aj následná aplikácia relevantnej právnej úpravy, konkrétne ohľadom zmluvy uzatvorenej žalobkyňou, ako dlžníčkou s právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou Cetelem Slovensko, a.s. dňa 08. 01. 2009 - Žiadosť/ zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydání kreditnej karty, podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov („Starý ZoSÚ“) a ohľadom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb uzatvorenej medzi tými istými zmluvnými stranami dňa 03. 08. 2012 podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov („Nový ZoSÚ“). Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvných vzťahov medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a právne postavenie žalobkyne, ako spotrebiteľky, ani samotným žalovaným v konaní spochybnené a namietané nebolo. Správne potom súd prvej inštancie po tom, čo vyhodnotil ako nedôvodnú námietku neplatnosti zmlúv, následne zameral pozornosť na skúmanie obsahových náležitostí posudzovaných zmlúv z hľadiska zákonných požiadaviek a kritérií obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyplývajúcich z oboch právnych úprav (starého aj nového zákona o spotrebiteľských úveroch).

12. Predmetom odvolania, ktoré podal žalovaný, je spochybnenie záveru súdu o absencii obligatórných náležitostí oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho boli obe zmluvy vyhodnotené súdom prvej inštancie ako bezúročné a bezpoplatkové, čím aj vznikol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na jej úkon a to prijatím plnenia nad rámec poskytnutých istín oboch úverov. Žalovaný, ako odvolateľ, nesúhlasí so závermi súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 08.01.2009 neobsahuje zákonom požadované obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j/ a k/ Starého ZoSÚ - ročnú percentuálnu mieru nákladov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver a posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 03.08.2012 neobsahuje obligatórne náležitosti vyžadované podľa § 9 ods. 2 písm. g/, j/, k/ Nového ZoSÚ- výšku spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a výšku, počet a termíny splátok úveru, v dôsledku čoho potom súd vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

13. Pokiaľ ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú dňa 08. 01. 2009, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva z hľadiska skúmania naplnenia zákonom požadovaných obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobstojí. Konkrétne, je možné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnej zmluve nie je uvedený údaj o RPMN, ako jedna z povinných náležitostí tohto typu zmluvy uzatváraanej so spotrebiteľom. V zmluve sa síce nachádza príkladný výpočet RPMN, ale pre odlišný úverový rámec (konkrétne vo výške 700,- eur), než je obsiahnutý priamo v konkrétnej zmluve o úvere (v zmluve je stanovený úverový rámec 300, eur) a je teda zrejmé, že príkladný výpočet RPMN pre konkrétnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere nemôže obstať. Rovnako vecne správne a v súlade s preukázaným a ustáleným skutkovým stavom, vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, je aj ďalšie konštatovanie súdu prvej inštancie, ktorý okrem absencie údaju o RPMN zmluve vytýkal aj úplnú absenciu (neuvedenie vôbec žiadneho údaju) o priemernej RPMN, ako ďalšej obligatórne vyžadovanej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zákon č. 258/2001 Z.z. vyžadoval ako povinné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obe tieto údaje v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j/ a k/ a údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov bol v nej uvedený len príkladný a nevzťahujúci sa na konkrétny úverový rámec vyplývajúci z obsahu zmluvy a údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov v nej uvedený nebol vôbec, absencia týchto povinných náležitostí mala za následok v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 vety poslednej Starého ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného, ktorý sa dovoľoval priznať splnenia jeho povinnosti s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 6 Starého ZoSÚ, pretože aj pri zohľadnení osobitostí špecifického typu úverového produktu - revolvingového úveru, neobstojí len príkladné uvedenie výpočtu RPMN s úplne odlišnými vstupnými údajmi, ako vyplývajú z obsahu zmluvy. Navyše, je absolútne nesporné, že ďalší povinný údaj o priemernej RPMN v konkrétnej zmluve uvedený nie je vôbec a tak absencia hoc i len jednej jedinej z obligatórne vyžadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnutých v § 3

vety poslednej Starého ZoSÚ (ide konkrétne o náležitosti obsiahnuté v § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/), má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

14. Pokiaľ ide o druhú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej si nárok žalobkyňa na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzuje a uplatňuje, pri zmluve zo dňa 03. 08. 2012 súd prvej inštancie tejto zmluve vytykal absenciu viacerých obligatórne vyžadovaných náležitostí, konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. g/ - neuvedenie jasne a bez pochyb celkovej výšky spotrebiteľského úveru, podľa § 9 ods. 2 písm. j/ - neuvedenie správneho údaju o RPMN a podľa § 9 ods. 2 písm. k/ - neuvedenie jasne a bez pochyb výšky splátky poskytnutého úveru. Aj v tomto smere je možné plne sa stotožniť s prijatým záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ je výška spotrebiteľského úveru uvedená v predmetnej zmluve dvoma rôznymi sumami - ako výška úverového rámca 5 000,- eur a aktuálna výška úverového rámca 600,- eur, je tento zákonom obligatórne vyžadovaný údaj nejasný a mätúci, pretože ani zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, ktorá z týchto súm je dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatní jedna alebo druhá výška úverového rámca. Správna bola výhrada súdu prvej inštancie, že pokiaľ dodávateľ naformuloval zmluvu tak, že v nej uviedol dve rôzne výšky úveru, musia byť v nej jasne stanovené podmienky upravujúce čerpanie úveru a uvedenie, kedy je spotrebiteľ oprávnený čerpať ten-ktorý úverový rámec. K stanoveniu týchto podmienok nedošlo. Neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného, že aktuálny úverový rámec oznámil dodatočne spotrebiteľke písomne v oznámení zaslanom žalobkyni zo dňa 15.08.2012, pretože jednak žalovaný súdu nepreukázal, že skutočne takáto písomnosť a s týmto konkrétnym obsahom bola žalobkyni ako dlžníčke doručená a jednak je podstatné, že aj v prípade eventuálneho hypotetického pripustenia, že sa táto listina dostala do dispozičnej sféry žalobkyne, súd prvej inštancie správne konštatoval, že by išlo o zmenu pôvodnej zmluvy, nakoľko tento prípis obsahoval úplne odlišný (od prvých dvoch údajov obsiahnutých v zmluve) úverový rámec a to 1.200 eur (v zmluve uvedené 600 eur a 5.000 eur), a v takom prípade by takáto zmena zmluvy podliehala súhlasu a akceptácii druhou zmluvnou stranou - teda dlžníčkou, čo nebolo preukázané. Veriteľ nemôže jednostranne meniť obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného ohľadom absencie jednoznačného a pochybnosti nevzbudzujúceho údaju o konkrétnej výške poskytnutého úveru (úverového rámca). Už len tento jeden jediný údaj, jeho absencia, by spôsobovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť aj tohto druhého úveru.

15. Okrem toho však súd prvej inštancie správne vytykal druhej zmluve o spotrebiteľskom úvere aj absenciu, resp. neurčité uvedenie aj ďalšieho obligatórneho údaju a to jednoznačne, jasne a určito neuvedeného údaju o výške splátky. Zo zmluvy nevyplýva konkrétna výška splátky, pričom formulácia "minimálne 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,-Eur" nie je dostatočne určitá a pre spotrebiteľa konkrétna. Z tejto formulácie, ani zo žiadneho iného ustanovenia zmluvy (najmä časti 2. bod 4 zmluvy upravujúceho splácanie úveru) nevyplýva, čo sa považuje za "dlžnú čiastku", či ide iba o dlžnú istinu alebo aj napr. o dlžný úrok, poplatky, poistné. Sú správne a dôvodné výhrady súdu prvej inštancie, že pojem "čiastka" je sám o sebe neurčitý a môže obsahovať viaceré dlžné sumy. Bez jasného vymedzenia tohto pojmu nie je možné vypočítať 5 % z dlžnej čiastky predstavujúcich splátku úveru tak, aby spotrebiteľ si bol úplne istý, že si ju vypočítal sám správne, preto nie je určitá ani takto uvedená výška splátky. Opätovne neobstojí argument žalovaného, ktorý v rámci odvolacej obrany argumentuje, že tento údaj bol jednoznačne uvedený v liste zo dňa 15. 08. 2012, kde je uvedená výška splátky 48,- eur, keďže, ako už odvolací súd vyššie uviedol, nebolo preukázané jeho odoslanie/doručenie žalobkyni a najmä nie jej súhlas s takouto prípadnou zmenou zmluvy. Okrem toho, údaj o výške splátky je vyžadovaný zákonnou úpravou ako obligatórna náležitosť priamo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda je nevyhnutné, aby bol obsiahnutý priamo v zmluve, nie až dodatočne v listinnej informácii zaslanej či nezaslanej dlžníčke - spotrebiteľke. Aj toto je teda dôvod pre prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

16. Aj pokiaľ súd prvej inštancie vytykal okrem už uvedených nedostatočných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj nesprávne uvedený údaj o RPMN uvedený v zmluve zo dňa 03. 08. 2012, z dôvodu, že nezohľadňuje sumu určenú na úhradu poistného, aj v tomto smere neobstojí odvolací argument žalovaného, že poplatok za poistenie nezahrnul do údaju o RPMN, pretože išlo o doplnkovú službu, ktorá nebola podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Žalovaný síce poukázal na čl. 2. zmluvy, ods. 1, bod 1.1, podľa ktorého žalobkyňa bola oprávnená svoj súhlas s poistením kedykoľvek odvolať, avšak ani takýto argument nemôže konvalidovať nesprávne uvedený údaj o výške RPMN, nezohľadňujúci poistné do výpočtu RPMN, pokiaľ celkom zjavne poistné v konkrétnom prípade dojednané bolo. Poistenie medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté v časti 3. zmluvy, kde žalobkyňa vyhlásila, že sa

oboznámila s rámcovými zmluvami o poistení uzavretými medzi právnym predchodcom žalovaného a poisťovňou Cardif Slovakia a.s., s aktuálnymi všeobecnými poisťnými podmienkami poisťovne Cardif Slovakia a.s., súhlasila s nimi a svojím podpisom vyjadrila súhlas s poistením v rozsahu, ktorý si vybrala. Z uvedeného zmluvného dojednaní ani z iných súčastí zmluvy však nevyplýva, či žalobkyňa mala možnosť toto poistenie vopred odmietnuť alebo uzavrieť zmluvu bez poistenia, iba mala možnosť vybrať si súbor poistenia. Uvedené naznačuje, že uzavretie doplnkovej služby sa pre poskytnutie spotrebiteľského úveru vyžadovalo. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 2 písm. i/ a g/ Nového ZoSÚ, ktoré na účely tohto zákona vymedzujú pojmy a poskytujú legálny výklad, čo sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov a celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom. Pokiaľ ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré sú zákonom definované ako všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, pričom do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou a to najmä poisťné, je tak zrejmé, že pokiaľ poisťné v konkrétnom prípade celkom zjavne dojednané bolo, mala tak byť správne vyčíslená hodnota RPMN vrátane tohto poistenia. Neobstojí v tomto smere odvolací argument žalovaného o fakultatívnosti tohto inštitútu, teda možnosť zvolenia si poistenia, resp. nezvolenia si žiadneho poistenia, prípadne možnosti odvolať súhlas s poistením a to aj pred poskytnutím revolvingového úveru. K reálnej možnosti nezvoliť si poistenie a k jeho fakultatívnosti sa odvolací súd nepovažuje za potrebné vyjadrovať, pretože zásadné v danej veci je, že z obsahu zmluvy, ako aj napokon z procesných vyjadrení samotného žalovaného tak v štádiu prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania, je zrejmé, že poistenie dojednané bolo a pokiaľ konkrétna spotrebiteľka - žalobkyňa mala v rámci úveru poistenie dojednané a zahrnuté v splátke úveru, mal byť celkom jednoznačne takýto údaj o dojednanom poistení aj zohľadnený a zahrnutý pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov daného spotrebiteľského úveru. Pokiaľ ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy ustanovovalo, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (okrem už spomínanej absencie konkrétnych obligatórnych náležitostí) aj v prípade, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, je už aj z tohto dôvodu vecne správny záver súdu prvej inštancie, že posudzovaný úver je z dôvodu rozporu jeho obsahových náležitostí s ustanoveniami osobitnej právnej normy nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Je tak možné zhrnúť, že všetky dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (a to absencia jednoznačného údaju o výške poskytnutého úveru, neurčité uvedenie výšky splátok úveru, ako aj nesprávne uvedení údaj o RPMN), sú tak vecne správne.

17. Pokiaľ odvolateľ s poukazom na charakter poskytnutého úveru a zdôrazňujúc osobitný režim revolvingového úveru argumentuje, že údaj o RPMN nie je pri takomto type úveru možné v čase uzatvárania zmluvného vzťahu uvádzať, nakoľko ešte nie je zmluvným stranám známy, odvolací súd tento argument neakceptuje. Zákon striktné definuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere (a to akákoľvek) musí zahŕňať okrem iných presne špecifikovaných náležitostí takejto zmluvy aj ročnú percentuálnu mieru nákladov. Účelom nutnosti uvedenia RPMN bolo umožňovať jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver. RPMN tak patrí medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru, pretože ročná percentuálna miera nákladov je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru, ktorá zohľadňuje nielen úroky a poplatky s poskytnutím úveru spojené, ale aj časové obdobie ich splácania. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je pritom zásadným údajom vzťahujúcim sa k spotrebiteľskému úveru, ktorý musí byť zreteľne, jasne, pravdivo a zrozumiteľne aj pre priemerného spotrebiteľa obsiahnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere a ktorý má práve potenciál napomôcť rozhodnúť sa spotrebiteľovi a zvážiť podmienky čerpania a splácania úveru a čo je podstatné, aj podmienky jeho výhodnosti či nevýhodnosti pre neho.

18. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie tak vecne správne a na základe zákonných kritérií vyhodnotil obe poskytnuté revolvingové úvery za bezúročné a bez poplatkov, mal žalovaný nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny bez poplatkov, úrokov a sankcií. Pokiaľ žalobkyňa na základe zmlúv o revolvingovom úvere vyčerpala celkovo sumu 25 467,60 eur a zaplatila sumu 30 893,94 eur, v sume 5 426,34 eur potom došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, pričom súd prvej inštancie akceptoval ako zákonný aj uplatnený nárok na úrok z omeškania ktorý priznal vo výške 8 % ročne zo sumy 4 944,17 eur od 08. 08. 2020 do zaplataenia, zo sumy 482,17 eur od 10. 06. 2021 do zaplataenia a jeho výška bola v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú

niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31. 01. 2013) určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o 8 percentuálnych bodov.

19. Odvolanie žalovaného voči meritórnemu výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie tak dôvodné nie je .

20. Voči výroku II. o trovách prvoinštančného konania podala odvolanie žalobkyňa a namietala aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, pokiaľ súd žalobkyni, ako strane v spore v prevažnej miere úspešnej, náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznal. Okresný súd (vychádzajúc z bodu 58. odôvodnenia rozsudku) vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania predovšetkým v skutočnosti, že právny zástupca žalobkyne, ako advokát, nepostupoval dostatočne kvalifikovane v spore, pretože v žalobe uvádzal nesprávne čísla úverových zmlúv, nesprávne sumy ktoré si žalobkyňa uplatňovala, pričom súd prvej inštancie konštatoval, že už v čase podania žaloby mal mať k dispozícii všetky potrebné informácie a doklady za účelom správneho žalovania správnej sumy na základe konkrétnych úverových zmlúv. Súd taktiež vytykal zavádzajúce konanie žalobkyni, ktorá poskytla súdu čestné vyhlásenie, ktoré sa však ukázalo ako nepravdivé tvrdenie, takisto aj na pojednávaní pred súdom prvej inštancie menila svoje výpovede, keď na pojednávaní žalobkyňa najprv uviedla, že podpísala jednu zmluvu, potom že obidve zmluvy, najprv tvrdila, že im obe zmluvy prišli poštou, potom, že jednu uzavrela v predajni a druhá prišlo poštou. (bod 18. odôvodnenia rozsudku). Taktiež súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozsudku (bod 50. odôvodnenia) vytkol nedostatočne kvalifikované právne zastúpenie žalobkyne, keď uviedol: „Žalobkyňa v žalobe aj svojich vyjadreniach poukazuje napr. na znenia § 53 ods. 6, §53c OZ, § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktoré v čase uzavretia zmlúv neboli platné ani účinné napr. ňou uvádzané znenie § 1a ods. 1 platí až od 01. 09. 2014 (predtým tento § neexistoval) a §10d jasne uvádza, že v prípade záväzkového vzťahu, ktorý vznikol pred dátumom 01. 06. 2014 sa ohľadom odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi riadi podľa predpisov účinných do 31. 05. 2014. To platí aj v prípade namietanej veľkosti písma v zmluve zo dňa 03. 08. 2012, keď veľkosť písma bola stanovená až od 01. 01. 2015, preto ani z toho dôvodu nemôže ísť o neplatnú zmluvu. Súd len opätovne uvádza, že zmluva zo dňa 03. 08. 2012 bola žalobkyni doručená poštou, mala dostatok času si ju prečítať a zväziť, či ju v takomto znení podpíše. Taktiež ju nikto nenútil používať kreditné karty a čerpať z nich finančné prostriedky, išlo o jej slobodné rozhodnutie. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe a svojich podaniach poukazovala na rôzne rozhodnutia iných súdov, tak tieto sa netýkali tohto typu zmluvy, spravidla išlo o tzv. "klasický úver". Okrem uvedeného súd prvej inštancie vyčítal právnenému zástupcovi žalobkyne nedôsledné procesné vyjadrenia a nevenovanie dostatočnej pozornosti jednak samotnému procesu podania žaloby, avšak aj v priebehu sporu nedostatočnú pozornosť ohľadom tvrdení v rámci právnej argumentácie v zastupovaní žalobkyne, pokiaľ jej právny zástupca vo svojich vyjadreniach odkazoval na tvrdenia uvedené údajne v žalobe, ktoré však v žalobe vôbec uvedené neboli, taktiež používal nesprávne znenia právnych predpisov, ako aj odkazoval na rozhodnutia iných súdov, nie úplne súvisiacich, prípadne nesúvisiacich s predmetom sporu. Odvolací súd v tejto súvislosti nespochybňuje v žiadnom prípade argument žalobkyne uvádzaný v odvolaní, ktorá (prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu) sa ohradzuje, že „ právne povedomie právneho zástupcu ešte neznamená dôkazovú vybavenosť - držbu všetkých relevantných listín“ a ani konštatovanie, že Civilný sporový poriadok výslovne počítá s možnosťou a postupom, keď po podaní žaloby vyjdú najavo nové skutočnosti a nové dôkazy, ktoré majú vplyv na rozsah uplatňovaných nárokov, avšak uvedené nič nemení na skutočnosti, že súd prvej inštancie vytykal v rámci podania žaloby skutočnosti, ktoré nespádajú pod túto argumentáciu žalobkyne. Konkrétne čísla úverových vzťahov, ako aj konkrétne sumy, ktoré dovtedy žalobkyňa žalovanému zaplatila a konkrétne sumy, ktoré čerpala v rámci úverových produktov, museli byť už jej právnenému zástupcovi v čase podania žaloby známe a mal tak povinnosť ich pravdivo v rámci skutkového a právneho odôvodnenia žaloby uvádzať. Taktiež aj viaceré v priebehu sporu menené tvrdenia žalobkyne, čestné vyhlásenie, ktoré sa ukázalo ako nepravdivé, právnu argumentáciu a poukazy právneho zástupcu na neaplikovateľnú, prípadne neplatnú a neúčinnú právnu úpravu nevzťahujúcu sa na predmet sporu, ako aj poukaz na časti žaloby, ktoré však v žalobe vôbec uvádzané neboli, nie sú prípad, kedy v priebehu sporu skutočne v dôsledku rôznych objektívnych okolností vyvstanú nové právne významné skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol žalobca či žalovaný skôr v spore použiť. Súdom prvej inštancie vytykané okolnosti vedú skôr k záveru nedostatočného venovaniu pozornosti právnenému zástupcu práve konkrétnemu sporu, čo je v rozpore so zásadou koncentrácie konania, zásadu kontradiktórnosti sporového konania, v rozpore so zásadou povinnosti tvrdenia a preukázania tvrdeného.

21. Okrem toho súd prvej inštancie videl dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania aj v nezodpovednom správaní sa žalobkyne, ktorá pokiaľ spočiatku v žalobe tvrdila, že zmluvy, na základe ktorých v období niekoľkých rokov (viac ako 10 rokov) čerpala revolvingové úvery, sú neplatné a tvrdila, že ich vôbec nechcela a nemala o ne záujem a boli jej v dôsledku nekálnych obchodných praktík veriteľom „vnútené“, napriek tomu však naďalej čerpala finančné prostriedky z oboch úverov a to aj v priebehu súdneho konania. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že pokiaľ v rámci odvolacej argumentácie právny zástupca žalobkyne sa ohradzuje voči údajnému tvrdeniu súdu, ktorý mal konštatovať: „Tvrdenia konajúceho súdu, že takéto správanie dospelej osoby je potrebné považovať vyslovene za drzé a nezodpovedné je cez čiaru, keďže evidentne ide len o ventiláciu subjektívnej emócie.“, taktiež nemajú oporu v texte odôvodnenia rozsudku. V tomto smere odvolací súd poukazuje na konkrétny obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (bod 58. odôvodnenia), v ktorom súd prvej inštancie formuláciu „drzé a nezodpovedné správanie žalobkyne“ nepoužil. Súd prvej inštancie konštatoval: „Žalobkyňa dlhodobo (desať rokov) využívala kreditné karty, čerpala z nich finančné prostriedky a neprestala s tým ani po začatí súdneho konania, čo súd považuje za vyslovene nezodpovedné správanie sa dospelej osoby, ktorá uzavrela viaceré úverové zmluvy, takže nemožno ani hovoriť, že ide o nezalého človeka. Spotrebiteľa je síce potrebné chrániť pred niektorými praktikami obchodných spoločností, ale na druhej strane je aj sám priemerný spotrebiteľ povinný správať sa tak, aby k takýmto sporným situáciám nedochádzalo. Toto všetko súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa aj výnimočné okolnosti, a preto žalobkyňu náhradu trov konania nepriznal.“ Práve túto okolnosť odvolací súd vyhodnotil ako relevantnú a to najmä s poukazom na to, že pokiaľ spotrebiteľka, vedomá si dôvodov neplatnosti, respektíve bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytovaných úverov ešte aj v priebehu sporu, v ktorom si uplatňovala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, naďalej čerpala finančné prostriedky z týchto úverov, takéto konanie možno vyhodnotiť vyslovene ako špekulatívne, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a nemožno potom vytknúť súdu prvej inštancie, pokiaľ vo všetkých uvedených skutočnostiach súhrnne videl také dôvody hodné osobitného zreteľa, v dôsledku ktorých v súlade s ustanovením § 257 CSP považoval za spravodlivé a rozhodol tak, že procesne prevažne úspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal.

22. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie v prejednávanej veci rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní a s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, odvolací súd vyslovil, že nakoľko odvolanie podali obe strany sporu a v odvolacom konaní nebola procesne úspešná ani žalobkyňa, ani žalovaný, žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže žiadna z nich v odvolacom konaní procesne úspešná nebola

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.